

Kasza Péter

Pillanat

*„Mikor a világgal ismerkedtem, már az első lépés nagyon tetszett nekem,
Az öntudat puszta ténye, a formák, a mozgás ereje,
A legkisebb féreg vagy állat, az érzékek, a látás, a szerelem,
Mondom, már az első lépés megborzongatott és annyira tetszett nekem,
Hogy alig mentem tovább, és alig kívántam továbbmenni,
Csak megállni és folyvást ödöngeni,
hogy mindezt elragadtatott dalokban megénekelhessem.”
(Walt Whitman)*

Egyetlen pillanat. Nekünk csak ennyi jut. Egyetlen pillanat idelenn.

Talán kevésnek tűnik. De mi döntünk. Mi választjuk meg a pillanatot, mi döntjük el, hogy mikor jön el ez a pillanat, és mi döntjük el, hogy meddig tart... nekünk. Amikor végül elérkezik az idő, hogy kilépünk az Örök Fényből, amelyből születtünk, akkor mindannyian lejöhetünk ide. Csak egyetlen pillanatra. Mehetünk bárhová, ahová csak akarunk, tehetünk bármit, amit csak akarunk. Aztán vége. Minden tovaszáll egyetlen szempillantás alatt.

Most az én időm érkezett el. Döntöttem. Megválasztottam a pillanatot, az én pillanatom. Idelenn minden más. Milliószer láttam már, mind láttuk odafentről, mégis... itt lent állva minden más.

Megteszem az első lépést. Vakon. Olyan puha, olyan sima és friss, olyan... hideg. Először a jeges érintés. Finoman összerezzenek, ahogyan eljut minden porcikámba. Százezer apró, dermedt tűszúrás, és mégis... lassan szétáradó melegség tölt el. Érzem, ahogy körbeöleli a meztelen talpam, ahogy bekúszik a lábujjaim közé. A hús levegő keményen, valahogy mégis lágyan simogatja a bőrömet. Minden apró szőrszálam az égnek mered, a szárnyaimon a tollak egymáshoz simulnak. Kellemes borzongás fut végig a testemen. Érzem. Nem kell éreznem, érezni akarom.

A következő lépés hasonló, épp csak egy kicsit különbözik. Fagyos érintés... aztán a finom melegség most egy kicsit hamarabb érkezik. Hogy lehet ez? *Tudom*, de mégsem értem. Olyan kiszámítható, olyan váratlan.

Sötét, olyan sötét van. Ez az első, amit a szemem felfed előttem. Felnézek az égre. Innen nézve a csillagok csak apró fénypontok, tűhegnyi fehér szikrák, átderengenek egy fekete fátyolon. Sápadt korong, mely nagyobbnak tűnik a többinél... reszkető, ezüstös fénye hideg színekkel von be mindent. Azúr és ametiszt játszadozik egymással a szűzfehér leplen, amely mindent betakar. Lágyan, óvón, gyengéden... olyan gyengéden.

Egy utcán vagyok. Sokáig észre sem veszem, annyira leköt az első benyomás, az első pillanat, ami az utolsó is egyben. Az én első pillanatom. Az én utolsó pillanatom.

Az út hosszan szökik a távolba, messze-messze fut, amíg el nem kanyarodik. A komor, fekete macskakövek némán pihennek egymás mellett, csak itt-ott

bukkannak elő a fehér takaró alól. Az út szélén sorakozó lámpák mélysárga fénye megnyújtja az árnyakat. Minden árnyék egy másikba kapaszkodik, körbeölelik egymást, aztán együtt olvadnak bele a szendergő sötétségbe. A repedezett járdaszegély, a kopottas járdák, a magányos padok... dolgok, amik sosem éltek, mégis oly holtak tűnnek. Csupasz bokrok mintha épp ijedten akarnának összerездülni, és a fák... soha nem mozogtak, mégis oly elkeseredetten, oly vágyón nyúlnak göcsörtös ágaikkal a csillagok felé. Az árnyék szaggatta elmúlás ridegen ólálkodik minden körül. Minden az övé lesz: csillag, út, járda, padok, lámpák, bokrok és fák. Minden az övé lesz... ezért nem siet.

Az élet nem hagyja magát elúzni. Soha. Ebben a pillanatban sem, az én pillanatomban sem. A csontos bokorban fészkelő cinegék, a magas tölgy kicsavarodott ágán üldögélő bagoly... annyira elevennek látszanak. Dermedtek, ugyanolyan mozdulatlanok, mint minden más. Most csakis én mozdulhatok, minden más az idő apró szeletébe fagyva várakozik. Ez most az én pillanatom, csak az enyém.

Az enyém minden egyes suta lépés, minden fagyos levegővétel. Az enyém fénylő szemem minden vágyakozó pillantása, kezeim minden reszkető érintése, szárnyam minden félénk rezzenése. Az enyém a pillanat... ameddig csak akarom.

Annyira megrémít ez a kristályos merengésbe dermedt világ, mégis nyugodtabb vagyok, mint eddig bármikor. Ismerem minden aprócska részletét, mégis egyre inkább lenyűgöz. Mindez egyetlen pillanatilag. Az elmúlás előtti utolsó momentum, ami addig tart, amíg csak akarom. Vajon ez büntetés? Esetleg ajándék?

Miért nem félek? Félnem *kellene*?

Minden egyes lépés közelebb visz a véghez... de én döntöm el, mikor lesz vége. Vajon tényleg így van? Én döntök? *Akarok* egyáltalán dönteni? Véget *kell* ennek érnie? Ha nem, hát *miért* nem? Ha igen, *mikor*? Akarom, hogy vége legyen? Akarom *kell* ahhoz, hogy vége legyen? Ezeket soha nem mondták el odafönn. Vajon tudni fogom? Ezt sem mondta senki.

Lassan járom a csöndes kisvárost. Minden dermedten várakozik körülöttem. Mindent látok, mindent érzek... de engem nem lát semmi, nem érez semmi. Megcsodálok mindent, pedig már annyiszor láttam, de... így még soha.

A házak némán sorakoznak egymás mellett mindkét oldalon. Némelyik ablakon sárgás derengés szűrődik ki, a kéményekből szálló füst most lágyan fodrozódó szürke fátyollal homályosít el egy-egy kicsiny részletet a fagyos éjszaka csillagos egéből.

Az egyik ház előtt egy kislány játszik egy kutyával. Lassan lépdelek feléjük. A talpam már egészen hozzászokott a jeges érintésekhez, egyre jobban átjárja a hús melegség. Ahogy egyre közelebb érek hozzá, egy érzés fog el. Izgatottság? Félelem? Vajon óvatosnak kellene lennem? *Tudom*, hogy nincs okom ezekre, de mégis... mégis...

A ház félig nyitott ajtajánál egy nő áll, arcán széles mosoly, tekintetében a legmélyebbről jövő, mindent átjáró melegség. A házból kiszűrődő lámpafény sápadt aranszínnel vonja be a kislány rózsaszín kabátkáját. Bordó színű kötött sapkája alól kigöndörödő fürtjei lágy hullámba dermedve ölelik körbe pufók, dércsipe orcáját.

Odalépek hozzá. Ahogy lassan letérdelek elé, vigyázok, hogy szárnyaimmal ne takarjam a hátam mögül kiszűrődő fényt. A kutya vidáman és izgatottan bámul a mellette játszadozó apróságra. Neki ő jelent mindent.

A kicsi lány önfeledten nézi a mellette lévő fenyő ágáról leszóródó pelyheket. Csak most tűnik fel: a fagyos levegőben száz meg száz apró, ezüstös kristályocská lejt táncot az arcom előtt. Az ő arca előtt. Mindegyik egyforma, mégis... annyira mások. Örökké tudnám őket nézni, sosem találnék két ugyanolyat. Talán ezt akarom tenni? *Akarom?* Talán a kislány is ezt akarja? A szemében annyi mindent látok, annyi mindent. A hatalmas kék szemek ékkövekként ragyognak az aranyló fényben.

Látom magam a csillogó tükörben. Olyan könnyű a felszínét nézni, mégis végtelenül mélynek tűnik ez a két kis tündöklő óceán. Mintha engem nézne. Szinte el is feledkezek minden másról: a csillagokról, a lámpákról, a kutyáról, a sötétségről, a fényről... csak őt látom. A szemét, és benne magamat.

Lassan, óvatosan nyújtom ki a kezemet felé. Félve, szinte reszketve érintem meg az arcocskáját. Ahogy jéghideg ujjaim hozzáérnek, hirtelen én is érzem, amit ő. Végtelen boldogság. Ez számára a legönfeledtebb öröm pillanata. Annyi mindent érez. Annyi mindent tud... és annyi mindent nem. Látom a lágyan ringó bölcsőt, a színes játékokat, az első lépéseket, az aszfaltra rajzolt ugróiskolát, a hajcsatokat, könyveket, ruhákat, egy táncot a bálban, az első csókot... és látok egy utat, amelyen tükörsima jég csillog, látok egy száguldó autót, a reflektor világít, a sofőr félrerántja a kormányt, de már késő, túl késő...

Riadtan rántom el a kezem az arcától, szívem hevesen zakatol. Alig tudom magam meggyőzni, hogy ez a pillanat még nem jött el. Ez nem az ő utolsó pillanata, hanem az *enyém*. Egyszer mindennek vége lesz. Egyszer mindennek vége *kell* hogy legyen.

Ahogy a rémülettől eltelve térdelek előtte, hirtelen újra az arcocskájára pillantok. Végtelen öröm. Számára ez a végtelen öröm pillanata. Miért ne lehetne *számomra* is az? Vajon *megosztaná* velem? *Kérem* kell tőle? El kellene *vennem*? A többieké is lehet, akik odafenn vannak? És azok, akik előttem jöttek?

Az a széles, foghíjas mosoly. Az a rózsapiros arcocská. A dércsípte orr. És azok a szemek... azok a csillogó szemek. Ezernyi apró, ezüstösen szikrázó, jeges kristály. Ezernyi tökéletlen kis dolog egyetlen pillanatba fagyva. Minél tovább nézem őket, annál több színben pompáznak. A mosoly egyre szélesebb, a gyönyörű kék szemekben tükröződő arany csillogás egyre vakítóbb. A fény egyre inkább eluralkodik mindenben. Alig érzem már a körülöttem csöndbe dermedt, hűvös világot, az ajkam remegését, az arcomon legördülő könnycseppet.

Ismét kinyújtom a kezem. Az egyik fagyos, kristályos pelyhet érintem meg az ujjammal. Olyan törekeny, olyan tökéletlen, olyan gyönyörű. Lassan, nagyon lassan érintem meg. Éppen csak egy pillanatra. Egyetlen pillanat, és lágyan olvadni kezd. Csak egyetlen pillanat... és vége.

